

Poesia dedicata a Luigi Romagna GIGIO SCIAK fisarmonicista e personaggio caratteristico del paese. Tratta dal libro PARLE CO LA MENDANT di Corrado Trotter.

NA SONADA TE LA NOT

Son quàsi par ciapar sògn:
no pense pì a gnènt,
sdraià cét te 'l lèt.
L'è medanòt:
tuti i dròm te la casa
e ànca de zelighe
de là de 'l mur,
poiàde su i fili,
de la not te 'l scur...
Unico ségn de la vita
quàrche motor rabiòs.

Me vòlte par smorzàr el paralùm
E sénte de bòt , nèti,
do acòrdi de...armònica...
Po' zèrto... 'l Gìgio l'è!
Saràlo chi, altri che él,
a sté ore!
Do nòte... e po' 'l tàca co 'l sò estro:
“ Non ti scordare di me”...
Onde saràlo? Poià do ? in pè?
Da ònde vegneràlo?

Caro 'l mè Gìgio
Sol solét te la nòt,
co' la tò armònica e co le tò cifàde...
Sétu felize o sétu desperà?!
Sònitù par chi?
Par fàrte compagnìa
O par fàrghe dìr a l'armònica
Quel che ti olerì dìr ti?
Te véde piegà do a scoltàr,
a carezàr,
squàsi a basàr i tàsti:
el tò mondo l'è là!
Me stà do 'l fià
E da l'armònica çerche de indoinàr
l'animo tò;
parchè...tùti aòn el nòs,

elò, Gìgio
o libero o co 'l gòs...

Se slontàna pian pian
Le nòte te la nòt;
àltri dés i le sènt...
De canisèla in canisèla
dès le se à smorzà
e tut cét cofà de inànzi
l'è tornà.

La tò sonàda, Gìgio,
la è stata 'n nàstro lusént
de 'na stéla che càì
te 'na nòt de istà:
en desidèrgio, en làmp,
en incànt
che 'l se tol pensier e cor...
E ti ti sé l'autor
cossì sol e porét,
cossì rich de magìa,
che ti à incantà la nòt
ònde ti sé sperdù,
e che, par quést, fùrsi ti
ti preferìsi al dì.